

другъ градъ се научи за тѣхното тегло, дойде и ги спаси.

„А бѣдното момиченце погребяха въ студената, черна земя, посрѣдъ зима — тамъ, на края на града...“

„Вие плачите, дѣца? — Тѣжна е моята пѣсенъ...“

„Я слушайте: откѣснете по една червена роза, занесете и накічете малкия гробъ на момиченцето...“

Славейчето свърши и хвъркна...

И. Василевъ.



Единъ лѣтенъ день.

(На разходка въ гората).

Разказва Д. Димкинъ

I. На добъръ пѣтъ.

Дойде нова учебна година. Дѣцата се прибраха въ училището. Записахъ се въ четвърто отдѣление и азъ. Още нѣмахме учебници. Учителтъ ни извождаше на близката поляна, нареждаше ни на колело и ни караше да разказваме приказки.

Всички мои другари казаха по една приказка. Дойде моя редъ. „Азъ учителю, ще да разкажа какъ приятно прѣкарахме прѣзъ лѣтото единъ день въ гората“.

— Бива, Димо. Почвай! каза учителтъ.

Азъ почнахъ.

— „Още отъ вечеръта всички момчета отъ нашата махла бѣхме се надумали да отидемъ на дру-